

[Dohrmann]

Jeg sagde for lidt siden, at fremskridtspartiet mener, at alle former for tilskud er noget skidt, fordi det giver forvridninger enten på den ene eller den anden led.

Jeg vil godt stille et spørgsmål til forslagsstillerne – vi kan godt tage fru Lilli Gyldenkilde med – det rummer i hvert fald én forudsætning for, at vi vil stemme for, at staten slipper for denne udgift. Mit spørgsmål er: var det ikke langt bedre, om vi ophævede loven om ATP og lod lønmodtagerne få den løn, man nu engang bliver enige om, eller som er fastsat, således at hver enkelt lønmodtager selv får lov til at råde over de penge, man tjener, i stedet for at vi har en stor, stor ATP-fond og folk bliver snydt, så vandet driver af dem? Se, det vil være et konsekvent forslag. Hvis socialdemokratiet ville fremsætte det – måske efter lidt betænkningstid – skulle vi nok støtte det.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil godt sige til hr. Dohrmann, at hvis et flertal i folketinget konsekvent lyttede til de gamle, udslidte forslag, fremskridtspartiet har fået forkastet efterhånden flere hundrede gange her i tinget, så ville det være konsekvente ændringer i alt, hvad der foregik, men så var der ingen, der kunne forstå, hvad der foregik herinde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om voldsråmte kvinders dagpenget.

Af Elisabeth Bruun Olesen (VS) og Lilli Gyldenkilde (SF).

(Fremsat 2/10 85).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Efter forslaget skal kvinder, der siger deres arbejde op og flytter til en anden by på grund af vold fra mands eller samlevers side, ikke gennemgå en karantæne, før de kan få arbejdsløshedsdagpenge. Forholdet skal efter forslagsstillerens mening ligestilles med, at kvinden siger op for at følge ægtefællen, der har fået arbejde et andet sted. Der bliver specielt peget på gentagelsestilfælde, hvor kvinden kan blive stillet over for et krav om at præstere 5 ugers arbejde, før hun igen kan få dagpenge. Forslagsstillerne finder det forkasteligt at belaste kvinder, der i forvejen er i en presset situation, ved at pålægge dem en karantæne på 5 uger, før de igen kan få dagpenge.

Jeg er da helt klar over, at voldsramte kvinder er i en særdeles vanskelig situation, og jeg har naturligvis ikke noget som helst ønske om at gøre tilværelsen mere vanskelig for dem end højst nødvendigt, men selv om jeg har stor sympati for intentionerne bag forslaget, har jeg svært ved at se, at en regel som den foreslåede passer ind i dagpengesystemet. Det kan også i andre tilfælde virke hårdt at miste retten til dagpenge. Ud fra sociale hensyn kunne man i mange tilfælde argumentere for, at der burde udbetales dagpenge.

Hvis man imidlertid ønsker at bevare et arbejdsløshedsforsikringssystem ved siden af det sociale system, må man tage konsekvenserne, selv om det umiddelbart i nogle situationer kan virke hårdt. De grundlæggende principper i systemet er det vanskeligt at røre ved. Et af dem er, at dagpenge ikke må udbetales til et medlem, som uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde. Denne regel er nødvendig for at undgå misbrug af dagpengesystemet.

Jeg kan godt se, at det kan være vanskeligt ud fra sociale hensyn at forstå, at kvinder, der siger op og flytter til en anden by på grund af vold fra ægtefællens eller samlevers side, skal stilles anderledes end kvinder,